

der kan ske ændring af vilkår eller fastsættes nye vilkår i tilladelsens gyldighedsperiode, hvilket bl.a. kan være nødvendigt som følge af nye EF-bestemmelser.

Der kan f.eks. fastsættes vilkår vedrørende afgivelse af statistiske oplysninger, mindsteantal af passagerer under kørslen, forsikringsforhold m.v.

Til nr. 6 og 7

Busloven indeholder i §§ 12-13 bestemmelser om de krav, en ansøger skal opfylde for at kunne få adgang til erhvervet, samt hvornår en ansøgning kan nægtes. I lovens §§ 14-16 er indeholdt bestemmelser om, hvornår en tilladelse kan tilbagekaldes eller bortfalder.

Efter forslaget foretages der en opstramning af reglerne vedrørende adgang til at kunne udføre erhvervsmæssig buskørsel, ligesom der foreslås en udvidelse i adgangen til tilbagekaldelse af tilladelser. Forslaget indebærer, at der fastsættes de samme regler, som finder anvendelse på godskørselsområdet jf. lov nr. 851 af 21. december 1988 om godskørsel.

§ 12

Forslaget til § 12, der svarer til godskørselslovens § 3, fastsætter de krav, der skal være opfyldt, for at en tilladelse kan gives i henhold til § 1, stk. 1. I medfør af direktiv (562/74/EØF) om adgang til erhvervet med personbefordring ad landevej i indenlandsk og international transport, som blev ændret i juni 1989, skal en ansøger opfylde krav vedrørende vandel, økonomisk evne og faglig dygtighed.

Kravet i *stk. 1, nr. 1-4*, er ikke indeholdt i den nuværende lov, men svarer til reglerne i godskørselsloven og anden lovgivning vedrørende tilladelsesordninger.

Kravet i *stk. 1, nr. 5*, om, at ansøgeren skal have den fornødne økonomiske baggrund, svarer til § 13, stk. 1, i lov om buskørsel. De nærmere krav vil blive fastsat af trafikministeren med hjemmel i buslovens § 18, der ligeledes foreslås ændret ved nærværende lovforslag. I det ændrede adgangsdirektiv er det fastsat, at virksomheden skal råde over finansielle midler eller stille sikkerhed svarende til mindst 3.000 ECU pr. bus eller 150 ECU pr. passagersæde, idet der er adgang til at undtage fra dette krav, såfremt der udelukkende udføres nationale transporter. Denne undtagelse vil således kunne finde anvendelse vedrørende offentlige selskaber og myndigheder angående den buskørsel, der udføres af disse som led i den kollektive busstrafik. I disse tilfælde kan der ligeledes undtages fra kravet i § 1, stk. 1, hvorefter der udstedes en tilladelse for hvert køretøj, der benyttes til erhvervsmæssig personbefordring, således at der alene udstedes en generel

tilladelse, der begrænses til at omfatte udførelse af andre former for buskørsel end turist- og bestillingskørsel.

Kravet i *stk. 1, nr. 6*, om, at vedkommende ikke må være dømt for strafbart forhold, der begrunder en nærliggende fare for misbrug af adgangen til at udføre vognmandsvirksomhed, er indeholdt i § 13, stk. 2, i den gældende lov, og tilsvarende bestemmelse er indeholdt i anden lovgivning om tilladelsesordninger.

Henvisningen i bestemmelsen til borgerlig straffelovs § 78, stk. 2, indebærer, at den skal fortolkes på samme måde som straffelovens bestemmelse. Hvorvidt det pådømte strafbare forhold begrunder en nærliggende fare for misbrug af adgangen til at udøve vognmandsvirksomhed, afhænger således først og fremmest af, om det begåede forhold efter sin art viser en særlig fare for kriminalitet i forbindelse med udøvelsen af vognmandsvirksomhed. Ved farebedømmelsen er det afgørende, hvilken risiko der er for tilbagefald for netop denne gerningsmand. Der må derfor tages hensyn til de omstændigheder, hvorunder forholdet blev begået, forbrydelsens grovhed og udførelsesmåde, gerningsmandens personlige forhold på gerningstidspunktet og nu, om det er førstegangs-kriminalitet eller gentagelse, og - ikke mindst - hvor lang tid der er gået siden lovovertrædelsen. Med hensyn til personer, der er dømt for personkrænkelser, berigelseskriminalitet eller for overtrædelse af reglerne i denne lov samt reglerne i færdselsloven og vedrørende køre- og hviletid, indebærer bestemmelsen, at man som udgangspunkt bør være tilbageholdende med at meddele tilladelse.

Henvisningen til straffelovens bestemmelse indebærer i øvrigt, at nægtelse af tilladelse på begæring af ansøgeren skal indbringes for retten af anklagemyndigheden, jf. straffelovens § 78, stk. 3. Såfremt nægtelsen godkendes af retten, kan spørgsmålet på ny indbringes for retten, dog tidligst efter 2 års forløb. Efter retsplejelovens § 684, stk. 1, nr. 4, behandles sagen for retten i strafferetsplejens former.

Efter bestemmelsen i *stk. 1, nr. 7*, skal en ansøger i faglig henseende være kvalificeret til at udøve vognmandsvirksomhed, hvorfor der kan fastsættes krav om, at vedkommende i en årrække skal have været beskæftiget i vognmandsvirksomhed, og herigennem have opnået kendskab til erhvervet. Der vil blive fastsat krav om obligatorisk deltagelse i et godkendt kursus med et nærmere angivet indhold, hvorved risikoen reduceres for, at tilladelsesindehavere ikke har kendskab til de økonomiske og retlige vilkår, der gælder for buskørselsvirksomhed. Alene offentlige myndigheder og organisationer vil kunne opnå godkendelse til afholdelse af kurser.